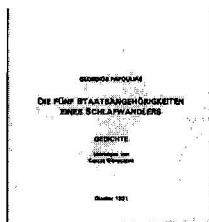
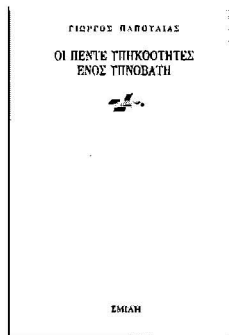

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΥΠΗΚΟΟΤΗΤΕΣ ΕΝΟΣ ΥΠΝΟΒΑΤΗ

Οι πέντε υπηκούοιτες ενός υπνοβάτη
(ποίηση), Σμίλη, 1991

A

ΑΧΝΟΥΣ ΠΑΓΙΔΕΥΩ ΝΑ ΒΡΟΥΝ ΣΤΕΓΗ
Τ' ΑΝΑΠΗΡΑ ΟΝΕΙΡΑ
ΘΑΛΑΣΣΕΣ ΟΡΙΟΘΕΤΩ
ΓΙΑ ΝΑ ΎΧΟΥΝ ΧΩΡΟ ΚΑΙ ΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΗΝ ΣΗΜΕΡΟΝ ΗΜΕΡΑ ΕΥΠΟΛΗΤΟΣ ΠΟΥ ΠΑΩ

α - I

Τους ζυγούς λύσατε
στον ίσκιο σου φώναξε
και γυμνός απογειώσου

κι αν δεν το μπορείς
θήτευσε τουλάχιστο μια νύχτα
στο πλάι ενός υπνοβάτη

α - II

Introversion

Ακροβάτης στο σχοινί
το μόνο που ξεδιάλυνα φωνάζοντας
Θεέ μου
ήταν πως δεν εννοούσα υποχρεωτικά
και το Θεό των άλλων

Και καταπώς το είχα προφητέψει
όλες οι κάνες με σημάδεψαν

α - III

Μπέργκαμο - Λουκέρνη

Νάντη - Σπολέτο

Κόρδοβα - Λούκα

Αφροδισιάς

έτσι στα επτά τεμαχισμένος

με μια αιμάσσουσα καρδιά

και με το αιτιολογικό

-αστάθεια χαρακτήρος-

καμιά τους απ' τις πόλεις τούτες

δε διεκδίκησε την καταγωγή μου

- καθ' οδόν -

α - IV

Τοπία βροχής τακτοποιείς

χωρίς να λερώνεις το φόρεμά σου

διλήμματα διασχίζεις δίχως να ματώνεις νύχι

ανέμους ταξιδεύεις φωνάζοντας βοήθεια

ξάφνου ακέραιη γυρνάς

Ιόλη

Fontana di Trevi την ημέρα

νόμισμα ζητάς

τη νύχτα το επιστρέφεις

Τρέχω να σε πιάσω - όλα ξεφεύγουνε

Κάνω να σε κατέχω - καίω τα δάκτυλα

Ιόλη

α - V

Ερωτικά συμβάντα διέσχιζα
καταδίκες των δακτύλων μου ψηλαφούσα
που ξέχασαν
να χαϊδέψουν χαριτωμένα πρόσωπα και
δίκαια τ' αποτυπώματά τους φυλάγονται
σε Μουσεία
χαοτικών και αφηρημένων ερωτύλων
μέχρι
που ήρθε ο θρίαμβος της αυτοδικίας
και με ξεβίδωσαν χτες βράδυ
χορεύοντας καντρίλιες
όλες οι πλευρές του ακατονόμαστου χαρακτήρα μου

Αλίμονο
αλίμονο αν η Φαντασία δεν είχε Ορατότητα

α - VI

Μου καίνε τα χέρια
τα έσοδα της ξοδεμένης μου ημέρας
το Χτες στα δυο με τεμαχίζει
το Αύριο στους αγνοούμενους με πετά
κι εγώ
ζωή ολόκληρη αγύριστο κεφάλι
με χρώματα πορφύρας να υπογράφω
εν λευκώ

α - VII

Μετρούσαν την πυκνή ομίχλη
σιωπούσαν και μεγάλωναν
ώσπου σ' ένα στοίχημα
έγειραν το σώμα ματώνοντας
το στίγμα του μεγάλου λιμανιού
οι φίλοι

οι φίλοι που διασώζονται
στα ρέλια χαμένων καραβιών
και στην ατζέντα επιθυμιών
μια αθώας πόρνης

Hamburg 72

α - VIII

Περήφανο κι ανυπάκουο
είχες περιγράψει το τοπίο
παλιό κρασί η Ανωνυμία
κυρίαρχη κι αόρατη
όπως από καιρό τη διαλαλούσες

στο λόφο η Παναγία η Κανδελάρια
ξορκίζει τα κακά πνεύματα
απ' την πιο ήπια επιδημία
ως την προστατευτική θηλιά της Γκουάρντια Σιβίλ

κι αν δεν άκουσες να μνημονεύουν
Άραβες αρχιτέκτονες
Καθολικούς κουκουλοφόρους της πυράς
κατατρεγμένους της φθοράς επαναστάτες
ταυρομάχους που ξεψύχησαν μακριά
απ' τα κέρατα του ταύρου
δε χάθηκε ο κόσμος

μερικοί έχουν κάτι να διηγηθούν
κάτι το ερωτικό και το υπέροχο
οι υπόλοιποι φιλούν με πάθος
τα πυρωμένα τακούνια του χορού
και το πορτοκαλί της Ανδαλουσίας

Β

ΠΑΝΩ ΜΟΥ ΠΟΝΤΑΡΙΣΑΝ
ΠΟΡΝΕΣ ΑΝΕΡΑΣΤΕΣ ΤΑ ΧΡΕΗ ΤΟΥΣ
ΠΑΡΘΕΝΕΣ ΤΟ ΥΨΗΛΟ ΤΟΥΣ ΚΟΣΤΟΣ

β-Ι

Στις εκλογές της περιφέρειας
την ψήφο μου αρωμάτιζα
τα πιο καλά της ρούχα της φορούσα
σε Νηρηίδες και Νύμφες την έδινα

ο φιλήδονος ποιητής μέσα μου
έπεφτε σε δυσμένεια
την ώρα κιόλας που γεννιόταν

β - II

Όσο κοντά κι αν είναι η ωριμότητα
όσο μακριά κι αν είναι το νησί
με ιστορίες κι άλλα παραμύθια
κωπηλατεί κανείς καλύτερα
κι ούτε που σας φαίνεται και το ταξίδι

β - III

Πέθανε εσύ
να δούμε ποιο φιλί
και ποιο κορίτσι
θ' αμφισβητήσει το θάνατό σου

β - IV

Ερείπια ρωμαϊκών λουτρών
φτερωτά καπέλα στη βιτρίνα
λαμπρά ονόματα
παλιά ταχυδρομεία

το ίδιο πάντα σκηνικό
έτσι όπως περίσσεψε απ' το χτες
κι εσύ Anette στον πρώτο ρόλο
απλά και αυτοδίδαχτα
αγιοποιείς την Επιθυμία
την ώρα που ενδίδεις ανένδοτα

Cartier Latin 82

β - V

Η ομίχλη κρατά στη νύχτα
σταθερή τη θέα της
η λεωφόρος της Φαντασίας άρπαξε
φωτιά
και στο ημίφως του τρίτου ορόφου
η απέναντι
ξεγυμνώνεται διακριτικά στο παράθυρο
αψηφώντας τα ρεύματα των Άλπεων
και την απειλή της οπτικής μου γωνίας

β - VI

Εμποράκος κάθε τόσο
στην Piazza Mentana τριγυρνάω
φέροντας πράγματα σε άριστη κατάσταση
επιγράμματα ποιημάτων
αναπαλαιωμένες αισθήσεις
χτενάκια για τα μαλλιά των κοριτσιών
φωνήεντα της μητρικής μου γλώσσας
το ματωμένο γόνατό μου

Μια κιμωλία κύκλου είμαι
που ξέρει να επιστρέφει

Spoleto 85

Γ

ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΟΥ ΥΔΡΟΧΟΟΥ
ΣΩΜΑ ΥΓΡΟ
74% ΑΠΟ ΝΕΡΟ
ΜΕ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΥΔΡΟΒΙΟΥ

ΠΩΣ ΝΑ ΖΗΣΕΙΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΤΟΣΗ ΞΗΡΑΣΙΑ

γ - I

Δεν λέω πως είναι δυνατό
να πηδήσει κανείς πάνω απ' τη σκιά του
κατορθώνει όμως συχνά ν' απαλλαγεί
απ' τη μονοτονία της
φορώντας την αισθήτα μιας Εταίρας
τα σανδάλια ενός Αγίου ή έστω
το μανδύα του Μικέλε του φτωχού
που απ' την παγωνιά του τοπίου
έτρεμε κατακαλόκαιρο στην Κατάνια

γ - II

Χείριστος
Κακός
Μέτριος
Καλός
Άγγελος
Αρχάγγελος

Πόσα αλήθεια στάδια
διανύει κανείς
για να παραμείνει στο τέλος
μόνος του

Perigord 86

γ - III

Το άντεξα όσο μπόρεσα
να κρατώ αποστάσεις απ' το Εγώ
αλλά κάποτε κι απ' το Εσείς
κι Εμείς

Ήταν φορές
που και τις δυο αυτές λέξεις
τις έβλεπα σαν ένα ποτάμι
συγκεντρωμένων Εγώ
να κυλά κατά πάνω μου

Από παιδί απέφευγα
γιορτές και παρελάσεις

γ - IV

Μην αποδέχεσθε τον ορισμό του χρόνου
ούτε αυτούς που μιλούν γι' αντίστροφο χρόνο
ούτε και τους άλλους που λένε πως
χρόνος δεν υπάρχει

Πιστέψτε αυτούς που καθορίζουνε το χρόνο
μέσα από σπασμένα δόντια φωνάζοντας ΕΜΠΡΟΣ
και τους άλλους
που γράφουν πάνω στην πέτρα
ΕΛΕΝΗ Σ' ΑΓΑΠΩ

Τι απέγινε η Επανάσταση
η αναμενόμενη
μέσα από γόνιμες κοιλιές χυτηρίων
ή από το διπλανό τυπογραφείο

τι απέγιναν οι φρουροί της
οι συνουσιαζόμενοι με την Εξουσία του Ενός
και με το σίδερο
οι επί αμμοδόχου ασκούμενοι
πάνω στη μελλοντική αυτοκτονία της

Πού να βρεις γραμματόσημα
για να ταχυδρομήσεις τη Λούξεμπουργκ
σε χιλιάδες παραλήπτες

στον Arthur Koestler

Στο Κλαμπ μελλοντικών αυτόχειρων
στρώθηκα για την πρακτική εξάσκηση
μα
απ' τα βιογραφικά μελών απογοητεύτηκα
όλοι τους είχαν αυτοκτονήσει
όταν ήταν κάπως αργά

αποποιούμαι
το εξαισίο σκηνικό αυτοβιασμού
την ιδέα για ένα απόλυτο Έρεβος και
στη Λέσχη του φυσιολογικού Θανάτου επιστρέφω

Στα ίδια
και στα ίδια επανεντάσσομαι

γ - VII

Δεινά και οδύνες
απομόνωσης κυοφόρησα ώσπου
η ενηλικίωση με βρήκε ήρεμο
ώριμο για την ανταμοιβή
και οι διαστάσεις μου
χέρια σε σχήμα δεήσεων
ελάχιστες
όσο το όστρακο που με στεγάζει
πελώριες
όσο το πρώτο μου Όχι
μαντατοφόρες ξεχασμένου Λόγου
πέλαγα νέων συγκινήσεων
που μου χρωστούσε χρόνια
η εξορία μου στα πλήθη

γ - VIII

Σου έτυχε εσένα
σε άδειες αίθουσες
με μια μπαγκέτα
μαέστρος εσφαλμένων τόνων
να χρηματίσεις
περίγελος κι ευτυχισμένος
με την έμμονη ιδέα
ήχους κοινούς που σε γονάτισαν
αυτοσχέδιες νότες που σε στύλωσαν
σε μουσική αρμονία να συζεύξεις

Καιροί κι αυτοί

Δ

ΥΠΝΟΒΑΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ ΦΕΓΓΑΡΙΩΝ
ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΜΕ ΕΤΑΞΑΝ
ΓΙΑ ΝΑ ΜΕ ΠΑΡΕΙ Ο ΥΠΝΟΣ

δ- I

Απ' το πρωί
τον αναγγέλλουν στο μεγάφωνο
μολυβένιος ουρανός
ανάποδος καιρός
κι εμείς σε στόχαστρο Έρωτα
του Ήλιου για να του φωνάζουμε

τούτη η ζωή η διάτρητη
παράθυρο παρθένων είναι

δ - II

Απ' τον τόπο που δε σε χωρά
κι απ' τον άλλο που δε θα σε κρατήσει
φεύγεις
ώσπου μια μέρα να διαπιστώσεις
πως ούτε εκατοστόμετρο
έξω απ' το δέρμα σου δε μετακινήθηκαν

δ - III

Με χίλιες νότες στα χαρτιά
με νέους χορούς στα πόδια
πώς έγινε
μέσα σε τόσα ηλιοφέγγαρα
σε τόσα όμορφα κορίτσια
να παραμένω θεατής
με καιόμενες φλέβες

Πάρτε χορδές από σαντούρι
κρεμάστε με

δ - IV

Πάντα εξασκούσαν πάνω μου
μια απέραντη γοητεία
τα θλιμμένα πρόσωπα των γυναικών
όπως
η Βενετία με τα υγρά μάτια
και τα οξειδωμένα κοσμήματα
που γιόμιζε τη θάλασσα παράπονο

δ - V

Με την πλευρά μπαταρισμένη προς τη μεριά
του πέλαγου
η αερόδρομη ζωή μου
στην Εντατική του ιωδίου παραδίδεται
και η τροχιά της η ελαττωματική
με τα ζιγκ-ζαγκ
και τ' αμόλυβδα ίχνη
στων Κυθήρων το βυθό επιδιορθώνεται

Ακόμη ένα ούζο απ' το στόμα του Ήλιου
ακόμη ένα καλοκαίρι
ποιητές και ειδωλόατρες

Αγία Πελαγία 90

δ - VI

Στης Αριάδνης την κλωστή
και στης Σαπφώς το ρούχο
μπερδεύομαι τυλίγομαι
για να μη βρω την άκρη
κι όσο για σας
ψυχές των ελαχίστων συγκινήσεων
εγκάρδια σας χαρίζω
τον πρότερον έντιμό μου βίον

δ - VII

Θαμπά σχήματα συγκρατήσαμε
την καρέκλα του καφενείου
τη γωνιά των αλλοδαπών στο βάθος
αποτυπώματα πάνω στο χιόνι
την ελπίδα με πόδια γυναίκας
ν' αναζητά πανδοχείο μέσα στο κρύο

Χειμώνας και μετρούσαμε τη ζωή
έναν δυο πέντε δέκα
όπως με καλοκαίρια στο νότο
μετρούσαμε τον έρωτα

και να σκεφτεί κανείς πως με χαρτί
και μολύβι πρόβες κάναμε
πλάι σε μουντές εικόνες
σε καταπονημένα πρόσωπα
θλιμμένων εμιγκρέδων που ρουφούσαν
τις ειδήσεις όπως το τσάι
σε μορφές και αποχρώσεις καθώς έσμιγαν
και χάνονταν στην καρδιά της πόλης
που τη λέγανε Αννόβερο

Ρακοσυλλέχτης στις αυλές της γης
φορτία πολύχρωμα κουρέλια
κι άλλα ύποπτά μου ίχνη
σε ράφια να ταξινομήσω

και κείνους τους παλιούς καθρέφτες
καθρέφτες που ανακρινόμενοι
ποτέ δε μίλησαν
μα στοργικά προσπάθησαν
σε βόρειες και μεσόγειες ώρες
ωραίο να με δείχνουν
από τοίχους δωματίων να ξεκρεμάσω
όλους παιδιά μου να τους κάνω
παίρνοντας
απ' τη φθορά τη μόνη μου εκδίκηση

ΧΑΡΤΟΓΡΑΦΩ ΤΙΣ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΚΙΤΡΙΝΟΥ ΤΟΥ ΚΑΦΕ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ
ΦΙΛΩ ΤΑ ΜΟΛΥΣΜΕΝΑ ΣΥΝΕΡΓΑ ΜΟΥ
Σ' ΟΛΟΥΣ ΛΕΩ ΕΥΓΕΝΙΚΑ ΑΝΤΙΟ

ε - I

Λες και δεν υπήρχαν ήχοι τον καιρό
που μιλούσα
τώρα που σιωπώ
από συμμορίες θορύβων
για παραποίηση της φωνής μου συλλαμβάνομαι

ε - II

Φοβάμαι το μάτι της Μέδουσας
φοβάμαι
τρύπα στο δέρμα μου ν' ανοίξω
για να περάσουν οι εκκλήσεις
κι έχω και σένα
δικό μου πρόσωπο
στη μνήμη των περιπατητών ν' απευθύνεσαι
και να ζητάς
εξόφληση λογαριασμού
για κείνο το παλιό μου κήρυγμα

ε - III

Δε θα την ήθελα ποτέ
τη μοίρα του Ezra Pound
κι αν είναι να μου 'ρθει συμφορά
μη φτάσει Θεέ μου από δυο μπάντες
κι αν είναι να με βρει το κακό
στίχους σε Ψυχιατρείο να στεγάσω
ας είναι να το προαισθανθώ
έγκαιρα τις αποσκευές μου να ετοιμάσω
όχι όμως ν' αγαπήσω και δικτάτορα

Lucca 86

ε - IV

Αποφάσεις Εφετείων πλαστογραφώ
χαλκευμένες ειδήσεις για το δίκιο στέλνω
την ενοχή μου δημόσια περιφέρω
μήπως καταφέρω τον καραμπινιέρα
και με στείλει φυλακή
στολίζοντας
το πέτο μου μ' έναν τίτλο
που μου λείπει

όμως ελεύθερος κυκλοφορώ
υπνοβάτης από στέγη σε στέγη
χωρίς να έχω κάτι να διηγηθώ
στους λιγοστούς μου φίλους που διψούν
για ιστορίες και υπερβολές

Extraversion

Χειροκροτήματα και ρόγγους θριάμβου
 ακούω
 τη σκιά μου βλέπω
 την οστεώδη και διάφανη
 ν' ανέρχεται σαν καπνός
 να κατέρχεται σαν λίθος
 να διασπάται όπως το βεγγαλικό
 κι ύστερα
 υποδυόμενη τον αυτόχειρα
 να χρεώνει το τοπίο στο ζωγράφο του
 ίσως και πίσω της αφήσει
 ίχνη από ένα άγνωστο πουλί

Το είχες προβλέψει
 είναι αργά για την επιστροφή στον τόπον
 όπου έκαστος και ο καπνός του
 όπου τίποτα πλησίον δε σε θυμίζει
 και όνομα δεν έχεις και
 σχέση καμία με την ιστορική σου φερεγγυότητα
 ούτε ο Λόγος σου ο ηρωικός
 ο φθαρμένος απ' τη χρήση των άλλων
 σε θυμάται

Με τον ερχομό σου είπες
 ποια οδός οδηγεί προς το Ηρώο
 ή έστω προς κάποιο ξεχασμένο Έπος
 για να καταθέσεις στέφανον κι ύστερα
 σε ρήγματα σιωπής που είναι τα χέρια
 το περιτύλιγμα της αδύνατης πλευράς σου
 να φροντίσουν
 το θάνατό σου σε σένα και στους υπηκόους
 τούτης της πόλης να κοινοποιήσουν

πού είναι επιτέλους ο αρμόδιος
 την πολυτέλεια του μαζοχισμού σου να εκτελωνίσει
 πού είναι άραγε ο ποιητής
 να καταγράψει με τον τρόπο του
 τις μνήμες των αποσκευών σου

Μετακινώ προσεχτικά το κάθισμα –
όπως μετακινεί κανείς τη μνήμη
πάνω σε χαμένα πρόσωπα –
σκαρφαλώνω στο περβάζι
γέρνω την κεφαλή προς τα μπροστά
βγάζω τη γλώσσα
στον παλιό αμείλικτο καθρέφτη
με το σκούρο σκαλιστό πλαίσιο

Δε με θυμάται

εξιστορώ Χρησμούς που ήρθαν σε αρχαία γλώσσα
και γρήγορα ξεχάστηκαν
λέω τ' όνομά μου που με τον καιρό
σε λίμνες και σε πελάγη αξιώθηκα·
Ερωδιός

Καμιά απάντηση

ψαλιδίζω τον ίσκιο μου –
όπως ψαλιδίζα ανεκπλήρωτα όνειρα
όπως ψαλιδίζα τα «πώς» και «γιατί»
απ' τον πάτο της λογικής για να ξεφύγω –
μιλώ για τη θλιμμένη ματιά της γραφής μου
το ήρεμο βήμα στο κενό μου

Ακόμη να με γνωρίσει

απ' την εφεδρεία ανακαλώ ξανά

τον πρώτο μου ρόλο
ως Σάντσο Πάντσα του εντοπίου –
απ' το αρχείο ανασύρω
ίσκιους σελήνης ματωμένα γόνατα
κόκκινα ρόδια –
πλησιάζω σε απόσταση φιλιού
θωπεύω το τετράγωνο γυαλί του
τον διαπερνώ
μέσα του σκύβω και κοιτάζω

Δεν είμαι εγώ

ε - VIII

Inkommensurabel

ΓΙΑ ΦΑΝΤΑΣΟΥ

άσκοπα ξόδεψα το χρόνο μου

για να τον ταπεινώσω

και τώρα

αναλογίζομαι αυτάρκης από οίκτο

πόση δουλειά με περιμένει

μετά το θάνατό μου

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΥΠΗΚΟΟΤΗΤΕΣ ΕΝΟΣ ΥΠΝΟΒΑΤΗ

